

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/37/2018
Identifikačné číslo spisu: 6114226137
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6114226137.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Otto Markech, so sídlom Kpt. Nálepku 336, Horná Streda, správcu konkurznej podstaty úpadcu Peter Krížan, podnikajúci pod obchodným menom Krížan - MÁSKO „v konkurze“, s miestom podnikania Svätoplukova 1339, Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773, proti žalovanému Slovenská pošta, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, právne zastúpený Advokáti Heinrich s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Skautská 12, Nitra, mene ktorej koná konateľ - advokát JUDr. Roman Heinrich, Lombardíniho 22b, Bratislava, o zaplatenie 705 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banskej Bystrici pod sp. zn. 64Cb/123/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. septembra 2017, č. k. 41Cob/159/2017-140, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. februára 2017 č. k. 64Cb/123/2015-106 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 705 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 5.12.2014 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 42 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie právne vec odôvodnil aplikáciou ust. § 663, § 720 Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „OBZ“) a § 3 ods. 1, 3, § 7 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení účinnom k 06.08.2009 a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia 705 eur s príslušenstvom, titulom nájomného za užívanie nebytových priestorov. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca ako správca konkurznej podstaty sa domáhal úhrady nájomného za november 2014 na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 6. augusta 2009, podľa ktorej prenajal žalovanému nebytový priestor nachádzajúci sa v Stredisku obchodu a služieb v Bánovciach nad Bebravou na Svätoplukovej ulici, súpisné číslo 1339, presne identifikovaný v žalobe, pričom výška dohodnutého nájomného predstavovala sumu 1162 eur mesačne a na základe dodatku č. 1 zo dňa 16.

septembra 2011 bola platba za služby spojené s nájmom vymedzeným v bode 4.1.2. zmluvy a to nájomné stanovené na sumu 705 eur vrátane DPH mesačne. Žalobca žalovanému faktúrou č. 20140176 zo dňa 3. novembra 2014 vyfakturoval nájomné za mesiac november 2014 vo výške 705 eur, ktorú žalovaný neuhradil. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadol aj na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, č. k. 43Cob/39/3016 ako súdu odvolacieho zo dňa 18. augusta 2016, ktorý potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 63Cb/180/2015-84 zo dňa 12. novembra 2015 v skutkovo a právne totožnej veci, na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 63Cb/5/2015-59 zo dňa 12. novembra 2015 v skutkovo a právne totožnej veci, v ktorej súd ako prejudiciálnu otázku posudzoval charakter zmluvy uzatvorenej medzi úpadcom a žalovaným dňa 6. augusta 2009 označenej ako Zmluva o podnájme nebytových priestorov, v znení dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011. Odvolací súd konštatoval, že v tomto konaní súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil okrem iného aj tým, že po odstúpení od kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim Peter Križan - MÄSKO so spoločnosťou CORTE, spol. s r. o., Bánovce nad Bebravou, sa obnovilo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, v ktorých sa nachádzajú nebytové priestory Petrovi Križanovi - MÄSKO tak, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu v Trenčíne. Aj keď sporové strany označili zmluvu uzatretú dňa 6. augusta 2009, ako Zmluvu o podnájme nebytových priestorov, súd prvej inštancie zmluvu vzhľadom na jej obsah vyhodnotil ako zmluvu o nájme nebytových priestorov, pričom vychádzal z rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 18. augusta 2016, v ktorom odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, ktorý posudzoval zmluvu o podnájme nebytových priestorov podľa jej obsahu a nie podľa názvu. Súd prvej inštancie v tomto konaní si osvojil záver, že Zmluva o podnájme nebytových priestorov zo dňa 6. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011, podľa jej obsahu, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v čase jej uzatvorenia úpadca ako nájomca bol vlastníkom predmetných nebytových priestorov a zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti. Žalobcovi ako prenajímateľovi vznikol záväzok prenechať žalovanému na užívanie v dome nachádzajúcom sa na Svätoplukovej ulici č. 1139 v Bánovciach nad Bebravou nebytový priestor nachádzajúci sa na prízemí a pozostávajúci z miestností o celkovej ploche 182 m². Žalovanému ako nájomcovi vznikla povinnosť splatiť nájomné a úhradu za služby spojené s nájmom, v dohodnutej výške 705 eur mesačne podľa článku 4 bod 1.2., článku 4 bod 1.3 zmluvy v znení článku 2 bod 2.2., článku 3 dodatku č. 1. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za dôvodný aj ohľadne uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 365 ods. 1 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a na základe uvedených dôvodov žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, náhradu trov konania voči žalovanému priznal v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 262 ods. 1 CSP.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), po prejednaní veci podľa § 379 až 385 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP rozsudkom z 27. septembra 2017 č. k. 41Cob/159/2017-140 verejne vyhláseným podľa § 219 ods. 1, 3 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku poukazujúc na ust. § 3 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení účinnom k 06.08.2009 konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodoval v tejto veci o nároku žalobcu na zaplatenie služieb spojených s nájmom nebytového priestoru, ktorý sa nachádzal v Stredisku obchodu a služieb Bánovce nad Bebravou na Svätoplukovej ulici 1339. Základná prejudiciálna otázka posúdenia nároku žalobcu na úhradu spojenú s nájmom nehnuteľnosti bola právoplatne rozhodnutá rozhodnutím Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5C/80/2011-333 zo dňa 11. septembra 2014, ktorým okresný súd určil, že vlastníkom prenajatej nehnuteľnosti je žalobca. Rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 17Co/1151/2014-480 zo dňa 1. júla 2015 a dovolanie žalovaného voči rozsudku odvolacieho súdu bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/1360/2015-588 zo dňa 25. mája 2016. Žalobca ako vlastník prenajatej nehnuteľnosti je oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním spôsobom, ktorý

uzná za vhodný, môže predmet svojho vlastníctva prenajať a poskytnúť ho doužívania inému subjektu za odplatu. Odvolací súd poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplýva, že v čase uzavretia Zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 6.8.2009 sa žalobca domnieval, že nehnuteľnosť, ktorej sa zmluva o podnájme nebytových priestorov týkala, je vo vlastníctve spoločnosti CORTE s. r. o. a žalobca má postavenie nájomcu. Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5C/80/2011-333 zo dňa 11. septembra 2014 vyplýva, že spoločnosť CORTE s. r. o. fyzicky nehnuteľnosť nikdy neprebrala, neplatila za žiadne služby spojené s touto nehnuteľnosťou a budovu užíval stále Peter Križan. Odvolací súd konštatoval, že predmetom sporu v tejto veci je platba za služby spojené s užívaním nehnuteľnosti, pričom od uzavretia Zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 6. augusta 2009 žalovaný tieto platby pravidelne uhrádzal. V dodatku č. 1 k Zmluve o podnájme nebytových priestorov zo dňa 30. septembra 2011 sa žalovaný tiež zaviazal uhrádzať platbu za poskytované služby, teda za spotrebovanú vodu a teplo žalobcovi. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, a to do 30. septembra 2016, a aj keď si strany dojednali možnosť ukončenia nájmu na základe výpovede, v konaní nebolo ukončenie zmluvného vzťahu založeného touto zmluvou preukázané. Preto skutočnosť, že žalovaný dňa 28. augusta 2014 uzavrel Zmluvu o podnájme nebytových priestorov k tej istej nehnuteľnosti so spoločnosťou JF Konsulting s. r. o., nemá za následok ukončenie jeho zmluvného vzťahu so žalobcom. Žalovaný bol viazaný Zmluvou o podnájme nebytových priestorov uzavretou dňa 6. augusta 2009 so žalobcom, mal si byť preto vedomý, že nie je možné uzavrieť zmluvu o nájme alebo podnájme toho istého nebytového priestoru s dvoma rôznymi prenajímateľmi. Pokiaľ žalovaný uzavrel paralelne k zmluvnému vzťahu so žalobcom k tomu istému nebytovému priestoru aj ďalšiu nájomnú zmluvu, v ktorej sa tiež zaviazal na platenie služieb spojených s využívaním nebytového priestoru, táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Odvolací súd potvrdil názor súdu prvej inštancie keď Zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 6. augusta 2009 uzavretú medzi žalobcom a žalovaným posudzoval podľa jej obsahu, a nie podľa jej názvu. V tomto kontexte odvolací súd uviedol, že zo znenia Zmluvy o podnájme nebytových priestorov jednoznačne vyplýva vôľa prenajímateľa poskytnúť do užívania nebytový priestor, obsah tejto zmluvy je v súlade s ust. § 3 zákona č. 116/1990 Z. z., nakoľko je z nej zrejмый predmet a účel nájmu, výška a splatnosť nájomného a aj spôsob jeho platenia. Žalobca svoj záväzok z uvedenej zmluvy splnil, žalovanému umožnil užívať nebytový priestor od uzavretia zmluvy, pričom žalovaný využíval aj služby spojené s užívaním tohto nebytového priestoru (dodávka tepla a vody). Žalovaný v konaní nepoprel, že by mu dodávka vody a tepla nebola riadne poskytovaná, nenamietal ani množstvo spotrebovaných energií a výšku ceny za tieto energie. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že žalovaný je povinný tiež splniť svoj záväzok zo zmluvy a za spotrebované služby žalobcovi ako poskytovateľovi týchto služieb riadne zaplatiť.

5. K námietkam žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie mal s ohľadom na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Cbi/63/2011 o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu CORTE s. r. o. v konkurze, toto konanie prerušiť až do právoplatného skončenia uvedeného konania, odvolací súd uviedol, že pre rozhodnutie vo veci samej je právne relevantné rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu, a napokon aj výsledok dovolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Pre rozhodnutie v tejto veci bolo podstatné zistenie, komu svedčí vlastnícke právo k prenajatej nehnuteľnosti. Výsledok konania o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty nemá podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na rozhodnutie v tejto veci, kde súd posudzuje, či žalovanému vznikla povinnosť uhradiť platby za služby prijaté v súvislosti s užívaním nebytového priestoru žalobcovi, ktorý bol rozsudkami súdov právoplatne určený za vlastníka týchto nehnuteľností. V tejto veci nebol teda dôvod na prerušenie tohto konania až do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 26Cbi/63/2011. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca sa mal svojho nároku domáhať od spoločnosti CORTE s. r. o. v konkurze, resp. od spoločnosti JF Konsulting s. r. o., pretože žalovaný sa necíti byť pasívne legitimovaný v tomto spore, odvolací súd poukázal na to, že v čase vyhlásenia konkurzu prenajatá nehnuteľnosť nepatrila úpadcovi - spoločnosti CORTE s. r. o., preto aj odkaz na § 67 ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 je v tomto prípade irelevantný. So zreteľom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť za poskytnuté služby podľa platnej zmluvy, ktorú mal uzavretú so žalobcom, a nie so spoločnosťou CORTE, s. r. o., právny vzťah žalovaného k uvedenej spoločnosti sa netýka právneho vzťahu žalovaného so žalobcom, založeného Zmluvou zo dňa 6. augusta 2009, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1

CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom § 420 písm. b/, f / CSP tým, že ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP.) K aplikácii ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolateľ uviedol, že žalobca s ním vedie aj ďalšie spory, v ktorých ide o totožný predmet sporu, rozličné sú len obdobia, za ktoré žalobca od neho požaduje peňažné plnenie. Rozhodnutie o dovolaní tak bude mať priamy vplyv aj na ďalšie spory, ktorých hodnota presahuje sumu vo výške 23 882,52 eur vrátane príslušenstva. Žalobca podľa názoru dovolateľa účelovo rozdelil jeden spor na viaceré konania, v dôsledku čoho žiadne z nich nenapĺňa podmienku dosiahnutia výšky sporu nad desaťnásobok minimálnej mzdy. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Podaním žalovaného z 11. decembra 2017 (počas plynutia lehoty na podanie dovolania) označeným ako „spresnenie dovolacích dôvodov“, žalovaný uviedol, že dovolanie a doplnenie dovolania bolo podávané výlučne z dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP, ktoré by mali byť predmetom prieskumu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu a teda netrvá na prieskume pôvodne namietaných väd zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 CSP.

8. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol podané dovolanie odmietnuť.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

10. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

11. Žalovaný v rozhodovanej veci na základe podania z 11. decembra 2017 vyvodzoval prípustnosť dovolania len z ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je limitovaná jednak negatívnym výpočtom rozhodnutí, proti ktorým nie je dovolanie prípustné (§ 421 ods. 2 CSP), ako aj obmedzením prípustnosti dovolania na základe racione valoris tzv. majetkový cenzus. Ide o obmedzenie prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 422 CSP, keď dovolanie nie je prípustné vo veciach, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške.

Na posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP bolo zavedené jednotné hodnotiace kritérium desaťnásobok minimálnej mzdy, bez ohľadu na hmotnoprávny základ sporu, pričom výnimku z uvedeného predstavujú spory s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy Civilného sporového poriadku, pri ktorých je bagateľný cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy. Na príslušenstvo pohľadávky sa pri určení výšky peňažného plnenia neprihliada. Pre určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (422 ods. 2 CSP).

14. V preskúmvanej veci napadol dovolaním žalovaný rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v celkovej výške 705 eur (na uplatnené príslušenstvo sa neprihliada). Výška minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súd prvej inštancie dňa 10. decembra 2014 predstavovala sumu 352 eur. (§ 1 písm. a/ nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z. z, ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 422 ods. 1 CSP, musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu vo výške 3 520 eur, čo však nie je splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

15. Len pre úplnosť najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že na tomto závere nemení nič ani dovolaateľom tvrdená skutočnosť, že medzi stranami sporu prebieha viacero súdnych konaní s totožným skutkovým a právnym základom. Dovolací súd je pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení viazaný výrokom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Pre záver o neprípustnosti dovolania podľa § 422 ods. 1 CSP je právne bezvýznamné, že súdy nižšej inštancie nevyhoveli návrhu strany sporu na spojenie viacerých skutkovo a právne totožných vecí na spoločné konanie, ktorých predmet sporu v súhrne prevyšuje sumu uvedenú v ustanovení § 422 ods. 1 CSP.

16. So zreteľom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP v posudzovanej veci vylučuje ust. 422 ods. 1 písm. a/ CSP. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.